

Black Beauty

Salut! Numele meu este Black Beauty și sunt un cal. Povestea mea este una foarte interesantă.

Este chiar povestea vieții mele. Acum sunt bătrân, dar încă îmi mai aduc aminte toate întâmplările prin care am trecut.

Povestea mea începe alături de mama, cea care m-a învățat foarte multe lucruri, și continuă alături de alte ființe dragi pe care viața mi le-a scos în cale.

De asemenea, când închid ochii, încă îi mai pot vedea pe vechii mei prieteni, stând împreună sub mărul din curte.

Oh, ce mult mi-am iubit primul cămin! Apoi Earlshall, iar după aceea ..., dar stații puțin, nu vă pot împărtăși povestea mea aici! Citiți-o în paginile ce urmează și veți afla ce întâmplări mi-au schimbat viața pentru totdeauna.

În această carte vei descoperi:

- ✓ informații despre viața scriitoarei Anna Sewell
- ✓ dosarul *Realitatea din spatele ficțiunii*, intitulat *Transportul la începutul secolului al XIX-lea*
- ✓ activități de înțelegere a textului, de scriere creativă etc.
- ✓ test
- ✓ fișă de lectură
- ✓ dicționar de termeni dificili

Anna Sewell

Black Beauty

Adaptare după Michael Lacey Freeman

Ilustrații de Davide Aurilia

Nr. 7 (145) anul XV

Publicația **DOXI** poate fi utilizată ca suport didactic pentru activitatea la clasă.
Materialele din publicație sunt în conformitate cu programele școlare pentru învățământ primar și gimnazial.

Black Beauty de Anna Sewell
Traducere și adaptare: Cristina Mărăculescu
Illustrații: Davide Aurilia
Grafică: Sergio Elisei
Credite foto: Shutterstock
Adaptare layout: Cristina Topuzaru
Simona Iacobini
Corina Ioana Voinea

CD CENTER
Str. Logofătul Tăutu nr. 67, sector 3, București
cod 031212
(+40)21.337.37.17; 0752.237.876
www.doxi.ro

© Logurile Doxi – Club de Lectură și
DOXI – Lumea mare a celor mici sunt
mărci înregistrate.
Toate drepturile rezervate.
Reproducerea oricărui material
din această publicație este categoric
interzisă în lipsa consimțământului
prealabil al editorului. Textele publicate
respectă normele ortografice, ortoepice
și de punctuație ale Academiei Române.
Tipărit în România
I.S.S.N.1584-2576

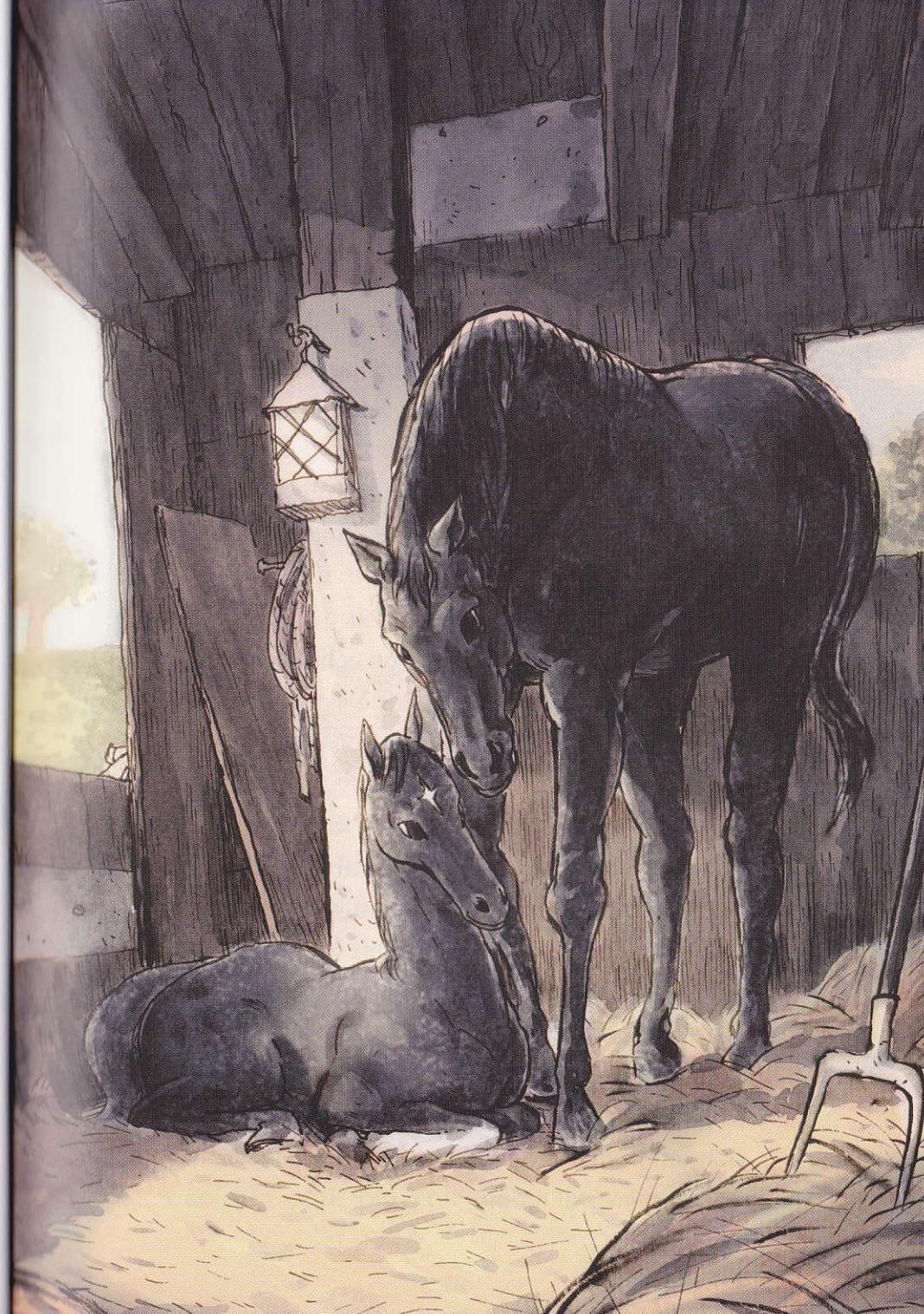
Cuprins

6	Realitatea din spatele ficțiunii – dosar	Anna Sewell
8	Realitatea din spatele ficțiunii – dosar	Transportul la începutul secolului al XIX-lea
10	Personaje principale	
12	Activități de prelectură	
14	Capitolul 1	Cum am primit numele
26	Activități	
28	Capitolul 2	Noua mea casă
40	Activități	
42	Capitolul 3	Earlshall
52	Activități	
54	Capitolul 4	O lume dură
64	Activități	
66	Capitolul 5	Niciodată duminica
78	Activități	
80	Capitolul 6	Ultimul cămin
92	Activități	
94	Test	
95	Fișă de lectură	
96	Dicționar	

Salut! Numele meu este Black Beauty. Este un nume frumos, nu-i aşa? Vă place? Mie îmi place. Nu este un nume obișnuit, precum Petru sau David. E ceva diferit, pentru că și eu sunt diferit. Nu sunt un om, sunt un cal. Să știi că și un cal are o poveste de spus, la fel ca un bărbat sau o femeie. Să vă spun povestea mea.

Vă voi istorisi despre copilăria mea. Așa încep cele mai bune povești. Acum sunt bătrân, dar încă îmi mai amintesc de când eram mic. La început, numele meu nu era Black Beauty, ci Darkie. Eram chipes. Toată lumea spunea asta. Locuiam cu mama mea. La început, nu puteam să mănânc iarba, deoarece eram prea mic, aşa că beam din laptele mamei. Noaptea, dormeam aproape de ea, iar când era cald, stăteam împreună la umbra copacilor.

La un moment dat, eram destul de mare ca să mănânc iarba. Mai erau alți șase mânji care se jucau cu mine pe câmp, alături de care

alergam în voie. Și uneori ne duceam la râu să bem apă. Mama mergea la lucru în timpul zilei și se întorcea abia seara. Eram întotdeauna fericit să o văd.

Încă de mic voiam să fiu ca mama mea. Nu se înfuria niciodată și făcea întotdeauna ceea ce stăpânul ei îi cerea să facă.

Într-o bună zi, mama mi-a dat câteva sfaturi:

— Fiule, este ceva ce nu trebuie să uiți niciodată.

— Ce anume? am întrebat eu.

— Văd că te joci adesea cu ceilalți mânci pe câmp. E în regulă. Dar amintește-ți mereu că ești special.

— Special?! Ce vrei să spui?

— Viî dintr-o familie importantă. Tatăl și bunicul tău erau niște cai celebri, deoarece puteau să alerge foarte repede. Erau îndrăgiți de toată lumea, mai ales pentru faptul că erau foarte blânzi și foarte amabili. Vreau să fii și tu ca ei.

Întotdeauna mi-am amintit ce mi-a spus mama în acea zi. Sunt mereu amabil cu alții cai. Și cu oamenii, chiar dacă ei nu sunt buni cu mine. Așa m-a învățat mama.

Pe vremea aceea, fiecare zi se scurgea la fel. Stăteam lângă mama mea și mă jucam cu prietenii mei. Dar îmi amintesc că într-o zi s-a întâmplat ceva diferit. Era o primăvară timpurie și eram cu prietenii mei. Am auzit niște zgomote ciudate. Am fugit în cealaltă parte a câmpului, lângă râu, și am văzut un iepure. Iepurele a trecut pe lângă noi foarte repede. Părea însăspăimântat. În curând am înțeles de ce. Am văzut și niște câini. „Încearcă să prindă un iepure”, a spus unul dintre prietenii mei. Dar nu era un joc, cum mă joc eu cu prietenii mei. Voiau să prindă un iepure și să-l ucidă.

— De ce fac asta? l-am întrebat pe prietenul meu.

— Se numește vânătoare, mi-a răspuns el.

Voiam să întreb ce era o vânătoare, dar ceea ce am văzut în continuare m-a ajutat să înțeleg. Am văzut câțiva bărbați pe cai, urmați de câini. Bărbații erau agitați. Iepurele fugea și iar fugea. Câinii erau din ce în ce mai aproape. Apoi, am auzit un zgomot: PLEOSCI!

Un cal negru a căzut în râu. A căzut și bărbatul în râu. M-am uitat la ei cum au rămas acolo în apă. Nu s-au mișcat. În curând, au

venit niște oameni care l-au dus pe om în casă.
Apoi, au venit alții bărbați să se uite la cal. Îi
auzeam vorbind.

— Nu e de bine, a spus unul dintre bărbați.
E vorba de piciorul lui. Este rupt și nu pare că
s-ar mai putea face bine vreodată. Apoi omul
a luat ceva dintr-o geantă. A pus arma lângă
capul calului. Brusc s-a auzit o detunătură*
puternică: POC!

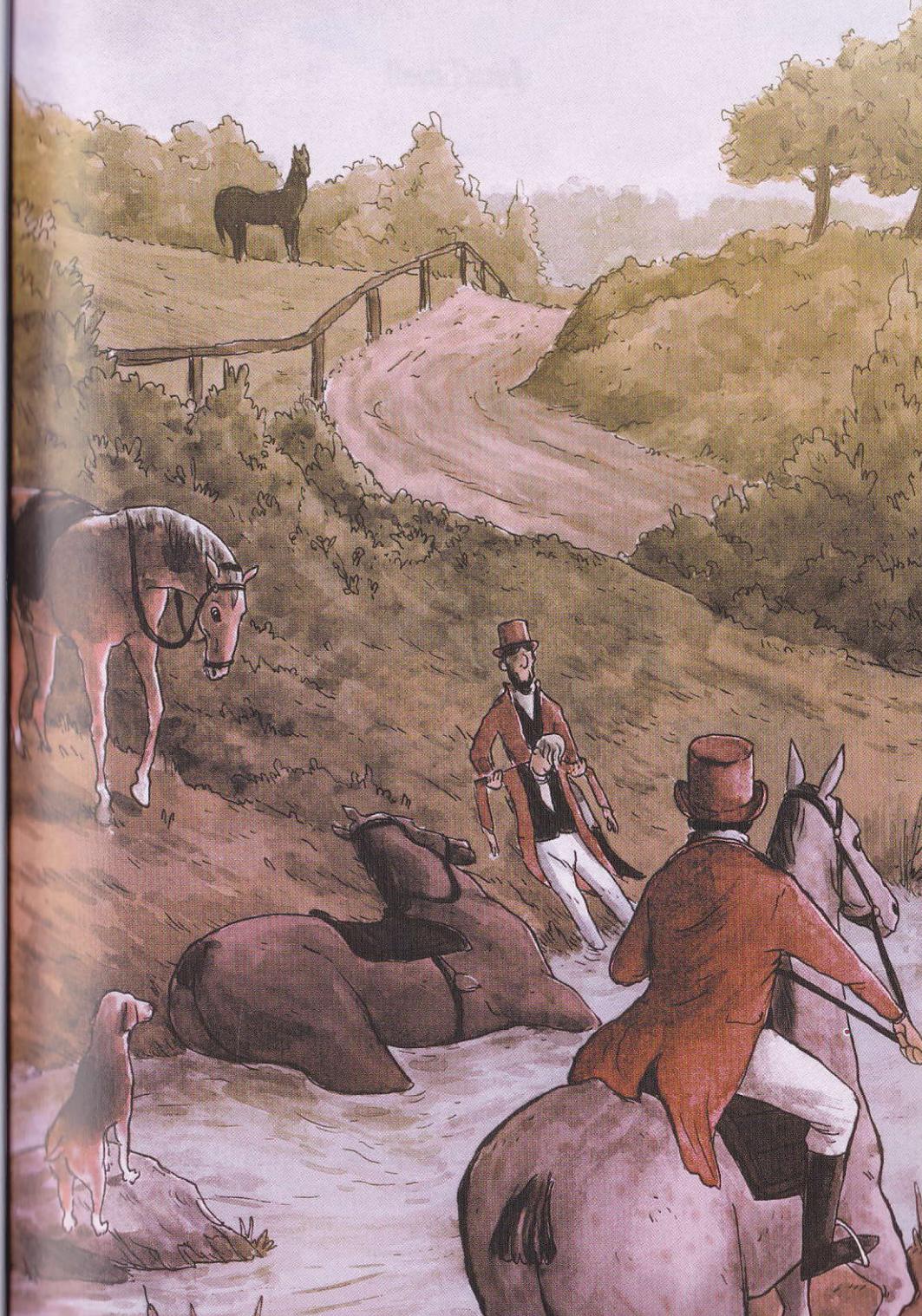
După acest zgomot, calul nu s-a mai mișcat.

Câteva zile mai târziu, am văzut o mașină
neagră pe drum.

„Se duce la biserică”, m-am gândit. În
interiorul mașinii puteai vedea un coșciug mare,
în care am întrevăzut silueta omului care căzuse
în râu.

Am aflat mai târziu că numele calului era Rob
Roy. Oare și el a mers la biserică într-o mașină
neagră? A avut un coșciug special? Nu cred asta.

Mai târziu, am aflat că omul din coșciug era
fiul stăpânului. Singurul său fiu. Nu voi înțelege
niciodată de ce oamenii recurg la vânătoare.
Toate astea doar pentru a prinde un iepuraș!
Uneori fac lucruri foarte ciudate, după părerea

mea, dar trebuie să facem ceea ce spun ei.
Ei sunt stăpânii noștri.

Aceea a fost o zi foarte ciudată. Dar, în mod normal, zilele treceau foarte repede și nu se întâmpla mai nimic. În curând, am împlinit patru ani. Într-o zi, stăpânul a venit să mă cerceteze atent. Mi-a cercetat ochii, botul și fiecare picior, până la copită. Mai întâi, a trebuit să merg și să alerg încet. Apoi, a trebuit să alerg din ce în ce mai repede, la trap* și la galop*, în timp ce el mă privea.

— Ei bine, de acum îl vom dresa*, a spus stăpânul. Eu cred că se va descurca bine.

În seara aceea, i-am pus multe întrebări mamei mele:

— Ce înseamnă să te dreseze cineva? am întrebat eu din capul locului.

— Înseamnă că stăpânul crede că ești gata să-l ajuți. Tine minte ce am spus. Și fii bun. Fă ceea ce îți spune stăpânul, chiar și atunci când ești obosit sau îți este foame.

— Oh, înțeleg. Și ce înseamnă să călărești?

— Călăritul înseamnă să alergi cu o persoană călare pe spatele tău, a răspuns ea.

A doua zi, stăpânul a început să mă călărească în jurul câmpului. Eram foarte fericit să-l duc în spate pe stăpân. Mi se adresa cu voce blândă. Și aşa am făcut în fiecare zi, până când m-am obișnuit.

Apoi, într-o zi, a trebuit să îmi pună potcoave* pentru prima dată. Un om mi-a prins picioarele și mi-a pus potcoavele. Nu m-a durut, dar îmi simteam picioarele îngreunate. Atunci, stăpânul mi-a pus ceva pe față. Nu puteam vedea nimic, nici la stânga, nici la dreapta. Nu puteam să văd decât ce se întâmplă în fața mea.

După toate acestea, stăpânul m-a trimis timp de două săptămâni pe un alt câmp. Nu erau cai acolo, ci doar vaci și oi. Acolo am văzut pentru prima dată un tren. Dar, înainte să-l văd, l-am auzit. Făcea un zgomot puternic: CIU, CIU, CIU, CIU!

Trenul era lung, negru și foarte rapid. Mult mai rapid decât mine. La început, am fost foarte speriat și am galopat de cealaltă parte a câmpului. În acea zi, am văzut multe trenuri. De fiecare dată, am văzut că vacile nu se însăpământau. În curând, nici mie nu mi-a mai fost frică. Știam că trenul nu putea intra pe

câmp ca să îmi facă rău. Am început să mă simt asemenea celoralte animale. Trenul nu mă mai speria.

Apoi, stăpânul a decis că sunt gata să-l ajut. Auzind vestea, mama a fost foarte fericită.

— Întotdeauna este bine să te străduiești să-i faci pe plac stăpânului, mi-a spus mama. Dar să știi că sunt multe tipuri de oameni: sunt oameni buni, cum este stăpânul, dar sunt și oameni răi, necinstiti, care nu ar trebui să aibă un cal sau un câine. Există, de asemenea, oameni proști. Într-o zi, vei avea și tu un stăpân. Te vei duce în altă parte. Când ziua aceea va veni, vreau să fii pregătit. Vreau să ai un stăpân bun, la fel ca al meu.

Dar un cal nu știe niciodată cine îl va cumpăra.

Era începutul lunii mai, când a venit un om și m-a dus departe. Înainte de a pleca, stăpânul mi-a spus:

— La revedere, Darkie! Nu uita că ești un cal bun!

Nu am putut spune nimic. Mi-am pus doar botul în mâinile lui. Era singura modalitate în care puteam să-i mulțumesc.

Înainte de plecare, mama mi-a spus:

— De acum, ai un nou stăpân. Numele lui este Squire Gordon. Si mai este un om care te va călări. Numele lui este John. Mai există și un alt băiat, numit James. Acesta te va ajuta să fii un cal bun.

După ce i-am spus la revedere mamei mele, m-am dus într-un loc numit Birtwick. Aici m-au pus într-un grajd mare, foarte curat. Am mâncat ceva, apoi m-am uitat la calul de lângă mine.

— Mă bucur să te cunosc, am spus eu. Cum te cheamă?

— Mă numesc Merrylegs, a răspuns celălalt cal. Sunt foarte frumos. Eu le car pe tinerele doamne în spinare. Mă plac foarte mult. Vei sta aici, lângă mine?

— Cred că da, am spus eu.

— Hm, ești un cal bun? Te enervezi tot timpul, precum celălalt cal?

Atunci am văzut un alt cal în grajd, care părea foarte supărat. Numele ei era Ginger. Ea m-a privit cu grijă și mi-a spus:

— Așadar, despre tine era vorba. De ce mi-ai luat locul? Așa este locul meu, nu al tău.